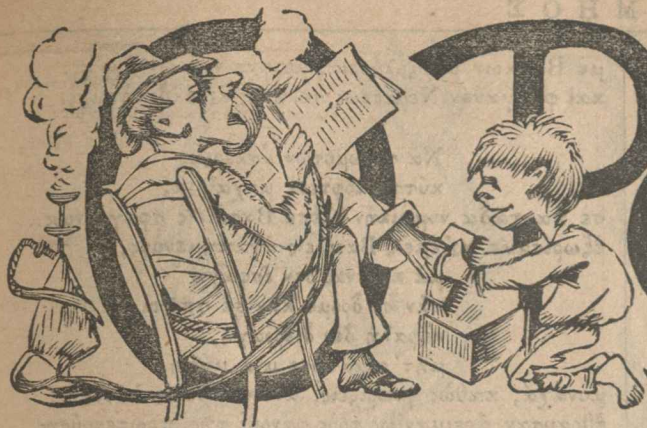

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ένατον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρευόμεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ'εύθείας πρὸς έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Έβδομη μηνός 'Ιουνίου
κι' άργία παντός καθ'εναίτου.

Τέσσερα κι' όκτακόσα,
σφαγαίς και κάζα τόσα.

Άς τὸ μάθουνε κι' οί 'λίγοι κι' άς τὸ μάθουν κι' οί
[πολλοί...]

Έκτος τόμος εξέδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.

Τρεῖς δραχμάς ὁ τόμος έχει, και με τάλλα μας βιβλία
εἰς τὸ σπῆτι μας πωλεῖται και 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Ω! τῆς κακῆς σας και ψυχρῆς κι' άνάποδης ἡμέρας!
ὦ κακουργήματα φρικτά
κι' αἱμάτων αἱματα πηκτά
τῆς άνθρωπίνης σφαίρας.

Ω σὺ πεσμένο κατὰ γῆς βασιλικὸ κεφάλι,
κορώναις σείς, ποῦ στυγεραῖς κι' αἱματοποτισμέναις
ἀπὸ τὴν μιά τὴν κορυφή πηγαίνετε 'στην ἄλλη,
και σείς πορφύραις λατρευταῖς και κοκκινοδοαμμέναις,
ποῦ σέρνεσθε 'περήφαναις 'στοῦ κόσμου τὰ παλάτια
ὡς ὅτου νῆλθη μιά στιγμή νὰ γίνετε κομμάτια.

Ω σείς θανάτων ὄργανα, λεπίδες και μαχαίρια,
ποῦ τρομερὰ τροχίζεσθε με κακουργίας οἶστρο,
και σείς αἱματοπότιστα τῶν δολοφόνων χέρια,
ποῦ πλύνεσθε 'στὸν Δούναβι, ποῦ πλύνεσθε 'στὸν 'Ιστρο.

Ω θέαμ' άποτρόπαιον θεοστυγοῦς άγῶνος,
και σὺ, τῶν Σέρβων Βασιλεῖ, σφαγμένος τώρα διάβα...
εσφάγη τῶν 'Οδρένοβιτς ὁ τελευταῖος γόνος
κι' έπορφυρώθη μ' αἱματα τὸ κύμα τοῦ Μοράβα.

Π.—Τί τσαμπουνᾶς μονάχος σου; μὴ σ' ἔχη σφίξ' ἡ ζέστη;

Φ.—Ὁ κόσμος παρεφρόνησε και τῶν φρενῶν εξέστη.

Κλάψε τὰ κακουργήματα παντός γήνιου γένους,

κλάψε και βσιλεύοντας και βσιλευομένους.

Κλάψε σκηπτοῦχον σφάγιον έλεεινοῦ θανάτου...

'Αλέξανδρο τὸν ἔλεξαν, μὰ κρῖμα 'στὸνομά του,

κι' ἡ γούσλα τῶν χοιροβοσκῶν με πόνο τραγουδεῖ

ένος πατέρ' άμαρτωλοῦ κακόμειρο παιδί,

ποῦ τῶσφάζαν 'στῆς πρώτης του νεότητος τὸ σφρίγος

κι' ὅλην τὴν γῆν διέτρεξε μεγάλης φρίκης ρῆγος.

Κλάψε τὸν κόσμο τὸν φρικτὸ, τὸν φθονερό, τὸν δόλιο.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεται και γιὰ τὸ μονοπώλιο;

Φ.—Σύρε 'στὸ γέρο διάβολο κι' άκόμη παραπέρα...

ἐδῶ ντουνιᾶς σκοτόνεται

κι' ὁ Δούναβις 'ματόνεται,

και σὺ τὸ μονοπώλιο μοῦ τσαμπουνίζεις, λέρα;

'Εγὼ δὲν θέλω νὰ κυτῶ μήτε σταφίδος ρᾶγα.

Π.—'Εγὼ ποῦ λές 'λυπήθηκα και τῇ φτωχῇ τὴν Δράγα,

ποῦ μὴ χαρὰ 'κατάφερε Βασίλισσα νὰ γίνη

μ' αὐτὸν τὸν φιλογύνη.

Φ.—'Ηταν καλός, βρέ Περικλῆ, μᾶχε πολλὰ καπρίτσα.

Π.—'Εγὼ ποῦ λές 'λυπήθηκα κι' αὐτὸν τὸν Λουγκεβίτσα.

Φ.—'Οποῖον θέατρον σφαγῆς!.. ἱλιγγίξας και φρίττεις,

άλλὰ τὸ παραξίλωσε κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης.

Πάντα νεῦρα, πάντα φούρια,

και τῆς Δράγας άγκαλιά...

με Συντάγματα καινούρια

καταργοῦσε τὰ παλιά.

Κάθε τόσο μανιφέστο

κι' ἱρκδέδες και φερμάνια,

κι' ἔβαζε πολλοὺς ἄ ρέστο,

ποῦ δὲν τοῦκαναν μετάνοια.

'Μέρα νύκτα τιμωραῖς,

φυλακίσεις, εξορίσεις,

τόσαις συμφοραῖς μεγάλας
καὶ μουσκέτα καὶ κρεμάλαις.

Αὐλικῶν ραδιουργίας, ὅλο πίεσις καὶ βία,
συνταγμάτων καραμπόλαις με τοῦ κράτους κλονισμούς,
κι' ἂν ὁ γέρο Θεωδώρακης ἦταν μέσα στὴ Σερβία
θᾶχε δικήν νά φωνάζει κάθε τόσο γιὰ θεσμούς.

Νύφη κοκκῶνα ἴγυρε, κᾶν Φράγκα κᾶν Ρωμῆα,
πλὴν τοῦ Μιλάνου τὸ παιδί δὲν τῷθελε καμμιὰ,
κι' ὄνειρα διελύθησαν τοῦ Βασιλέως μάγα,
ὡς ποῦ τὸ τό τέλος, Περικλῆ, πῆρε κι' αὐτὸς τὴν Δράγα,
καὶ τὴν κορῶνα πέταξε στὰ πόδια μιᾶς γυναίκας
καλοφτεγμένης κι' ἐξυπνης, μὰ καὶ πολὺ ζευζέκας.

Τότε ποῦ λές ἐθύμωσε καθεὶς γαλαζοαίματος
μ' αὐτὸ τὸ πραξικόπημα τοῦ κυριάρχου Στέμματος,
γιατὶ σὺν εἶσαι Βασιλεῖς δὲν πρέπει νά ξεγάνης
πῶς δὲν ἔμφοις ἐλεύθερος τὸ κέφι σου νά κάνης.
Κατέβ' ἀπὸ τὸν θρόνο σου, κι' ἔπειτα στεφανώσου
καὶ με κοκότ' ἂν ἀγαπᾷς, ἄλλοιὼς ἄλλοιμόνο σου.

Δὲν τοῦφθανε, βρέ Περικλῆ, τῆς Δράγας τὸ στεφάνι,
μὰ καὶ τὸν ἀδελφούλη της ἐγύρευε νά κάνη
διάδοχο τοῦ θρόνου του, καὶ τότε, Περικλέτο,
ἔρχιζε νά τροχίζεσαι συνωμοτῶν στιλέτο,
καὶ σὲ θαλάμους νυμφικούς ἐμπῆκαν ἓνα βράδυ
κι' ἔγινε τόσο φονικὸ μέσα στὸ Βελιγράδι,
κι' ἀνοίγει μέλλον σκοτεινὸν κι' ἀνάμεστον κινδύνων....
Π.—'Αλήθεια, βρέ, πῶς ἔφυγε κι' ὁ Δέλτα στὸ Λονδίνον,
κι' ἀνησυχοῦν τὰ Φιλιππῶνα καθὼς κι' οἱ Γερμανοὶ;
Φ.—'Ακοῦς ἐκεῖ διάδοχον τοῦ θρόνου του νά κάνη
τὸν Λουγκεβίτσα τὸν μπεκρῆ, καὶ νά φορέσῃ στέμμα
γενεῖας ἀσήμευ ὁρέμμα;

Μὰ πάει κι' ὁ διάδοχος μαζί με τὸ ζευγάρι,
καὶ τοῦκ' ἔσαν πολὺ καλὰ, γιατί ἦτανε ζαγάρι,
κι' ὅποιος καλὰ καθοῦμενος καὶ πρὸ καλὰ γυρεύει
ὁ δικάτολς τοῦ τέτοιου του κουκιά τοῦ μαγειρεύει.

Κλάψε κι' αὐτὸν .. μᾶς ἔφησε, βρέ Περικλέτο, χρόνους...
κι' ὁ δυστυχὴς Ἀλέξανδρος ἦτο πολὺ καλός,
κι' εἶχε κλεινοὺς προπάτορας κι' εἶχε λαμπροὺς προγόνους,
τὸν Δούσαν καὶ τὸν Κράλιεβιτς κι' ἐκεῖνον τὸν Μιλό.
Χοιροβοσκοὶ γεννήθηκαν κι' ἔγιναν ἡγεμόνες
καὶ νικηταὶ πολὺαθλοὶ, ποῦ τοὺς ὕμνου ἀῖνες.

Κι' ἦτο κι' ἐκεῖνος ἐγγονὸς περικαλλοῦς πορφύρας
καὶ Βασιλεὺς φιλόπατρις καὶ μύστης τοῦ καλοῦ,
μὰ σύμφωνα με τὴν βουλήν τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας
τῆς ἀμαρτίας πλήρωσε πατέρ ἀμαρτωλοῦ.

Μιὰ Δαλιδᾶ, μιὰ μάγισσα, μιὰ τῆς Σερβίας Βίλλα,
τὸν ἐμπλέξε τὸν Βασιλῆα στὰ μάγια της ἡ σκύλα,
τὸν ἔραγε τὸν δυστυχῆ τῆς Δράγας τὸ φουστάνι,
τὸν τάραξαν τὰ νεῦρα του, δὲν εἴξευρε τί κάνει,
μ' ὅλα τὰ πολιτεύματα τὴν ἐπίανε θυμός,
κι' ἔγινε Καῖσαρ ἄγριος καὶ τύραννος ὁμός.

'Αλλὰ στὴν γῆν, τὸ θέατρον τοσοῦτων ὁμοτήτων,
ὅπου κανέναν ἴππαρχος ἐκεῖ κι' Ἀριστογείτων,
ὅπου δὲ Μάκβεθ τυραννεῖ
καὶ κάποιος Μάκδοβλ θὰ φωνῇ

μὲ Βάγκων μορμολύκεια, μορφῆς νεκρῶν ἄγρια,
καὶ φάσανον Νεμέτωσ σκληρῆς κι' ἐκδικητρίκας.

Νὰ συνωμοτῶν ἀσκήρια,
κύττα κοφτερὰ μαχαίρια,
σὲ παστὰδα νυμφικὴν βλέπε Βασιλεῖς σφαγμένους...
ἐξωρίσαμε κι' ἐμεῖς Βασιλεῖς ἀγαπημένους,
μὰ κανέναν δὲν ἐσφάγη
κᾶν σὲ δρόμο κᾶν σὲ σπῆτι,
κεφαλή δὲν διερράγη,
μήτ' αἱμάτωσε μιὰ μύτη,
μοναχά, καθὼς γνωρίζεις, ἀντιστάσεως ἀπουσίας,
ἔθραυσαν ἀρειμανίως τοὺς φανούς τῆς πρωτεύουσας.

Τούτων οὕτω γενομένων
καὶ σκηπτούχων σφαζομένων
μέσ' στὰ μύρα καὶ στὰ ρόδα τῆς ἐρωτικῆς φωνῆς,
τί καλὰ, βρέ Περικλέτο, ποῦ δὲν εἶμαι Βασιλεῖς.

Τί καλὰ ποῦ τὸν αἰῶνα
δὲν ἐφόρεσα κορῶνα,
μόνο ψάθινο καπέλο
τὸν Ἰούλιο φορῶ,
κι' ὅπως μοῦλθη κι' ὅπως θέλω
τὴν πατρίδα μου φρουρῶ.

Τί καλὰ ποῦ λείει τώρα κι' ὁ παππούλης τῆς Κορδῶνας
πῶς τὸ στέμμα τῆς Σερβίας ἂν τοῦ πᾶν βασιλοκτόνοι,
δὲν θὰ τὸν θαμβώσ' ἡ λάμψις αἱματόδρεκτης Κορῶνας
καὶ σ' ἐκείνους θὰ φωνάζει πῶς τοῦ φθάνει τὸ Κορδόνι.

Τούτων οὕτω γενομένων
καὶ σκηπτούχων σφαζομένων,
πάσα γῆ περὶ μιχθήτω,
κάθε δόξα, κάθε κλέος,
καὶ τοῦ Καραγεωργῆ ζήτω,
νέου τούτου Βασιλέως.

Π.—'Αμμ' αὐτὸς ὁ Καραγεωργῆς τείναι πάλι, Φασουλῆ;
Φ.—Τοῦτον θέλ' ἡ Γερουσία, τοῦτον θέλει κι' ἡ Βουλὴ,
τοῦτον κι' ὁ λαὸς τῶν Σέρβων, καὶ τοῦ βάζουν κι' οἱ σπαθῆται
αἱματόδρεκτη κορῶνα σ' αἱματόδρεκτο Παλάτι.

'Αλλοὶ λέν κι' ὁ Καραγεωργῆς πῶς ἐνέχεται στὸν φόνον
τούτων τῶν βασιλοκτόνων,
κι' ἄλλοι πῶς τὰ χέρια νίθει
καὶ τὸ πρόσωπό του κρύβει.

Τοῦτοι λέν τὸν Καραγεωργῆ Σέρβον ἄνδρα σοβαρὸ
καὶ λεβέντη λιγερό,
ποῦ τοῦ πρέπει δίχως ἄλλο νά τὸν κάνουν Βασιλῆα,
κι' ἄλλοι πάλι, βρέ τσολιᾶ,
λένε πῶς τὸν εἶδαν τάπα,
πῶς πολὺ συχνὰ τὸ τσοῦζει,
κι' ἔχει φάει καὶ μιὰ φάπα
τοῦ δικοῦ μας τοῦ Μουρούζη.

Π.—'Ο Βασιλεὺς ἀπέθανε, τοῦ Βασιλέως ζήτω...
σπάζουν τὰ σκήπτρα τὰ τρανά...
τί σκοτωμός ἀληθινά!..
τὸν τρέμω, τὸν βδελύσσομαι καὶ τὸν ἀποκηρύττω.

Ταραντέλα,
ποῦναι τρέλλα.

Δὲν λέω, νά τὸν σκότωναν με βόλι καὶ μαχαίρι,
ἀλλ' ἔξω στὸν περίπατο κι' ἡμέρα μεσημέρι.
Ναί μὲν καὶ πέντε μαχαίριαις νά τοῦδιναν καὶ δέκα,
καὶ μὲν τὴν Δράγα νᾶσφαζαν, τὴν Κίρκη τὴν γυναῖκα,
μὰ κι' ἄλλα νά μὴν ἔσφαζαν ἀθῶα θηλυκά
καὶ νά στολίσουν ἡ μυρτιαὶς μαχαίρια φονικά.

Φ.—Τὰ μύρτα, ποῦ κοσμοῦν σπαθιά Σλάβων βασιλοκτόνων,
δὲν εἶναι σὺν κι' ἐκεῖνα,
τοῦσαν σκεπάσει τὰ σπαθιά τῶν Ἀριστογείτων
ἐδῶ μες στὴν Ἀθήνα.

Μὰ τί μυρτιαὶς πανύμνηταις ἐκείναις τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τί σπαθιά δὲν σκέπασε μυρτιαὶς καὶ δάφνης κλάδος,
σπαθιά, ποῦ δὲν τὰ τρώχιζε καμμιὰς κορῶνας φθόνας,
μὰ στίγματα δὲν ἤθελαν σὲ στύλους Παρθενῶνος,
σπαθιά, ποῦ δὲν αἱμάτωναν γιὰ πορφυρογενήτους,
ἀλλὰ πολίτας ὕψωναν εἰς ἀρετὴν ἐγκρίτους.

Μυρτιαὶς, ὅπου στεφάνωναν τὰς νίκας μαχητῶν
κατὰ παντός συλλογισμοῦ χυδαίου καὶ βρεβάρου,
μυρτιαὶς, ποῦ τῆς κελάδῃσε σὲ μέτωπ' ἀθλητῶν
ἡ δόξα ὁ πρωταθλητῆς με φόρμιγγας Πινδάρου.

Π.—Καθὼς μιλεῖς στὸ νόημα τῶν λόγων σου δὲν μπαίνω.
Φ.—'Αλλὰ κι' ἐγὼ τὰ λόγια μου δὲν τὰ καταλαβαίνω.
Ἐγὼ λέν τῶν Ὀδρενοβίτς τοὺς ἄθλους καὶ τὰ κλέα
καὶ τὸν Καραγεωργεῖτς κηρύττουν Βασιλέα,
καὶ πᾶνι κάθε στάσεως ὁ σάλος ὁ δεινός...

Π.—Τί κάνει κι' ἡ Μπαρμπάσενα κι' ὁ Παππαστασινός;
Φ.—Πολὺ καλὰ, σὲ χαιρετοῦν, 'συχάζουν γιὰ τὴν ὥρα,
μὰ φαίνεται πῶς γρήγορα θὰ ξαναπάρουν φόρα.

"Ολοὶ τᾶχουν σὺν χαμένα, ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολὺ,
κι' Ἀθακούμοβιτς ὁ Σέρβος τὴν Σκουφίνα προσκαλεῖ,
κι' ὁ Κορδόνβιτς ὁ γέρος τῆς 'δικῆς μας παραγγέλλει
τὴν δουλειὰ νά ξαναρχίσῃ σὺν ἐργατικῇ κυψέλῃ.

Κι' ἡ Σκουφίνα τῆς Ἑλλάδος τακτικῶς ἀσχοληθεῖσα
περὶ νεφελοκοκκύγων,
κι' ἔπειτα διαλυθεῖσα,
κι' ἐκ δευτέρου μετ' ὀλίγον
συνελθοῦσα τὴν Δευτέραν,
βαρυσήμαντον ἡμέραν,
καὶ κραυγᾶσσα φρενήρης ταρλαμπούμπα ταρλαμπὰ
Πρόεδρον μιᾶς ἡμέρας ἔκαμε τὸν Τσαρλαμπά,
τῆς Λευκάδος Μαθουσάλα,
καὶ τοῦ φώναξαν: καὶ σ' ἄλλα.

Μὰ καθόλου κατὰ τοῦτου δὲν ἐτραύλισε με πίκρα
τῆς Κρανιάς ὁ Τραυλός,
κι' ἐθεώρει τὴν ἀντίκα
τῆς Λευκάδος ἀφελῶς.

Πρὶν νά γίνουν πάντα ταῦτα καὶ τοῦ Στάη τῶν Κυθήρων
προσφωνήσαντος τὸν Ράλλη
μὲ προσφώνησιν μεγάλην,
καὶ μ' ἐγκώμια κι' ἐπαίνους διαχύσεων ἀπείρων,

κατανεύσαντος εἰς ταῦτα καὶ τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας
καὶ παντὸς ἐπικροτοῦντος καὶ μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας,
ἔσμιζαν εἰς μίαν ποίμνην γὰρ τοῦ κράτους τὸ συμφέρον
οἱ χορτάτοι ρίζοσπάσται μετὰ τῶν φιλελευθέρων.

Ἡ Σκουψίνα τῆς Σερβίας ἀπὸ δρᾶσιν ὅλη σφύζει
καὶ τὸν Πέτρο Καραγεωώργη Βασιλέα τῆς ψηφίζει,
κι' ἡ Σκουψίνα τῆς Ἑλλάδος μὲ βοήν ὡς καταρράκτου
τὸν Δημήτριον τὸν Ράλλη
ἀνεκλήρυξε καὶ πάλιν
Πρόεδρον καὶ τῆς Ἐκτάκτου.

Τί χαρὰ γὰρ τὴν Κορδόνα,
κι' ἐχαιρέτησα, βουβάλι,
μὲ τοῦ Πέτρου τὴν κορῶνα
τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη.

Π. — Κύτταξε τὸν Καραγεωώργη πῶς ἐλάυν' ὑπερφάνως...
ζήτ' ὁ Βασιλεὺς τῶν Σέρβων, ζήτω κι' ὁ ρεπούμπλικάνος.

Μὰ Θεὸς σχωρέσοι πάλι καὶ τὴν Δράγα τὴν κοκκῶνα,
ποῦχε πόθο τῆς κρυφῆς
νὰ καθίσῃ τὴν κορῶνα
'στὸ χρυσὸ τῆς ἀδελφῆς,

κι' εἶχε τὸν Ἀλέξανδρό τῆς ἀποκάτω 'στὴ γοδίτσα,
μὰ Θεὸς σχωρέσει τώρα καὶ τὸν δόλιο Λουγκεδίτσα,
ποῦθελε ξυλιαῖς καμπόσσαις ἀπ' ὀπίσω μὲ τὴ βίτσα.

Φ. — Ἀθακούμοβιτς ὁ Σέρβος τοὺς νεκροὺς ἐξιλεῶν
τᾶγαθὰ ξαναμοιράζει Συνταγμάτων παλαιῶν.
Κι' ὁ Κορδόνοβιτς ὁ γέρος, θεηγόρος Ἀθθακούμ,
μὲς 'στὰ στόματα τῶν φίλων ρίχνει τὸ ραχάτ-λουκούμ.

Καὶ δικαίως ἐπληρώθη τῆς Ἑλλάδος ἡ Σκουψίνα
τῆς Ἐκτάκτου τὸν λουφέ
γὰρ καπνὸ καὶ γὰρ καφέ,
καὶ τὰ δάκτυλά τῆς τώρα ξερογλείφει σὰν ψιψίνα,
ἕως ὅτου νέαν λήξιν ὁ παππούλης νὰ σαλπίσῃ
καὶ μὲ σκουῖπα πέρα πέρα τὴν Σκουψίνα νὰ σκουπίσῃ.

Φώναζε, βρὲ Περικλέτο, ποῦ τὸ σβέρκο σου νὰ βγάλῃς...
ζήτ' ὁ Πέτρος Καραγεωώργης, ζήτ' ὁ Πρόεδρος ὁ Ράλλης.

Σκουῖζε, χόρευε καὶ σκίρτα,
κι' ὅλο στόλιζε μὲ μύρτα
τὸ ξυλένιο σου σπαθί,
ποῦ νὰ μὴ σοῦ βασκαθῇ.

Φώναζε πρῶτ καὶ βράδου
γὰρ τὴν καθεμιὰ Σκουψίνα,
ποῦναι μέσα 'στὴν Ἀθήνα,
μὰ καὶ μὲς 'στὸ Βελιγράδι.

Τῆς Σερβίας ἡ Βουλὴ
τοὺς πολίτας συγκαλεῖ,
κι' ἐν τῇ μέσῳ τῶν λαϊλάπων
καὶ τῆς τόσης τρικυμίας
τοῦ λαοῦ πιστὸς θεράπων
τοῦ παρέχει προνομίας.

Ἄλλ' ἐκείνη τοῦ Σταδίου τί καλὰ νὰ δώσῃ κι' ἄλλα,
ποῦ τὸ στρώνουμε βαρεῖα
τρώγοντας τὴν 'λευθερίαν
μὲ τῆς σουπάς τὴν κουτάλα;

Ὅπου πᾶς κι' ὅπου σταθῇς
τέτ ἂ τέτ θ' ἀνταμωθῇς
μὲ τῆς 'λευθερίας τὴ μούρη,
φιλελεύθερο γατδοῦρι.

Νὰ καὶ στέκεται 'μπροστά σου,
καὶ ποῦ πᾶς; σοῦ λέει, στάσου.
Κι' ἔμπροστά τῆς σταματῶ
καὶ τὴν ὄψι τῆς κυττῶ,
ποῦ μὲ βιά μετρά τὴ γῆ,
καὶ σὲ σφάζω σὰν τραγί.

Ἐδῶ πέρα κι' ἓνας κι' ἄλλος σοῦ φυτρώνει γὰρ δύναστη,
ἄκρος δημοκρατικός,
ἄκρος συντηρητικός,
μὰ κι' εἰς ἄκρον ρίζοσπάστης.

Ἐτοῦ Συντάγματος τοὺς κήπους ἐλευθέρως σουλατσάμ
κι' ὅλο δρέπω τοὺς καρπούς του, Περικλέτο κατακαρε,
'στὴ Ρωσσία μόλις βλέπεις ἀπὸ μακριὰ τὸν Τσάρο
κι' ἐδῶ μπαίνεις 'στὸ Παλάτι καὶ 'μιλεῖς μὲ τὸν Τσαρέ.

Π. — Τὸν θρίαμβον τοῦ Δέλτα μας σαλπίζω,
τὸ βῆμα του πιστῶς ἀκολουθῶ...
ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω
ν' ἀνταμωθῇς μ' ἐκείνους ποῦ ποθῶ.

Κι' ὁπότεν τὸν Μπακχάουζ ἀνταμώσῃς
κάθε τροπολογίᾳ νὰ τοῦ δώσῃς,
μὰ δώσε καὶ 'στὸν Μπρόδερτον ἐπίσης
ὅλας τὰς σοβαρὰς τροποποιήσεις.

Κι' ἂν τοὺς ἰδῇς μ' ἐκείνους ν' ἀπορήσουν
'πὲς τοὺς μὲ παρακκάλλῃ νὰ δεχθῶν,
ἀλλέως ἢ Μπαρμπάσεναις θ' ἀφρίσουν
κι' οἱ Παππαστασινοὶ θὰ μᾶς ριχθῶν.

'Πὲς τοὺς πῶς θὰ τοὺς ζώσῃ μαύρη πείνα
καὶ θάλλῃσιν 'στὴν πρωτεύουσα μὲ Γκραδέ;
νὰ πέσουν 'στοῦ Σταδίου τὴν Σκουψίνα
νὰ πάρουν τῆς Ἐκτάκτου τοὺς παράδες.

Μὰ 'πὲς τοὺς πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁρὲ μπίρο,
πῶς πάλι τὸν ξυλένιο Φ. σουλῇ
σκοπεύω μὲ ματσοῦκι νὰ τὸν δεῖρω,
κι' ὅρσε λοιπὸν, λυσσάρικο σκυλί.

Τὸ Κοντσέρτο τῆς Φόν-Λόττνερ, ποῦ τὴν Πέμπτην θὰ γῇ
ὡσὰν ὅσας 'στῆς τέχνης τὰς ἐρήμους θὰ φανῇ.
Θᾶχρη μέρος κι' ἡ Φωκᾶ, ποῦναι τραγουδίστρια πρώτη
καὶ θὰ τρέξῃ τῶν Μουσῶν κάθε πούρος θιασώτης.

Χρυσικοπούλου μαγαζί μετὰ τῶν Ἀδελφῶν
μὲ πίστιν ἀδιάσειστον καὶ δόξαν καὶ τιμὴν,
εἰσάγει νέον σύστημα τὰ μάλιστα σοφόν,
τὴν κατὰ δόσεις δηλαδὴ τελείαν πληρωμὴν,
ποῦ λειτουργεῖ καὶ σὲ τρανὰ τῆς Ἑσπερίας μέρῳ
κι' εἰς πᾶσαν κατανάλωσιν τὰ μάλιστα συμφέρει.
Ὅθεν ἀκούσαντες κι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ σὺς δούλου
γυναικίς κι' ἄνδρες σπεύσατε πρὸς τοῦ Χρυσικοπούλου,
καὶ πάρετε καὶ δώσετε, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
κι' ἀνοίξετε κατὰστιχα τοῦ πάρε καὶ τοῦ δώσε.